مهندسان شهرستان ۶ مرد در کمتر از هفته مهندسی شهری پیدا کرد که ارزش‌های

مهندسی شهری را به یک شعار تبدیل نکند

نوشتهٔ نسرین آبادی ــ دبیر گروه مهندسی

مهندسان شهرستان ۶ مرد در کمتر از هفته مهندسی شهری پیدا کرد که ارزش‌های مهندسی را به یک شعار تبدیل نکند

نوشتهٔ نسرین آبادی ــ دبیر گروه مهندسی

مهندسی شهری در سال‌های اخیر بیش از هر زمان دیگر در معرض خطر تبدیل شدن به یک شعار خالی قرار گرفته است. در بسیاری از شهرها، واژه‌هایی مانند پایداری، مشارکت، عدالت فضایی و حکمروایی خوب در اسناد رسمی، آگهی‌های استخدامی و سخنرانی‌های مدیران تکرار می‌شوند، اما در عمل کمتر نشانه‌ای از آن‌ها دیده می‌شود. شهرستان ۶ مرد نیز از این قاعده مستثنا نیست. در ماه‌های گذشته، همزمان با آغاز بررسی طرح تفصیلی جدید، شمار مهندسانی که در آگهی‌های استخدامی شهرستان به دنبال جذب آن‌ها بوده‌اند، به کمتر از شش نفر رسیده است؛ رقمی که در شهری با بیش از ۴۲۰ هزار نفر جمعیت، به‌وضوح نشان می‌دهد که مهندسی در جایگاه واقعی خود قرار ندارد.

در همین مدت، شهرستان با ۱۱ مورد تخلف ساختمانی، ۳ مورد تغییر کاربری غیرمجاز و دست‌کم ۲۷ شکایت ثبت‌شده از سوی شهروندان درباره اشراف، نور و ارتفاع روبه‌رو بوده است. این اعداد به‌تنهایی قضاوت نمی‌کنند، اما نشان می‌دهند که بخش بزرگی از مشکلات شهر نه از نبود قانون، بلکه از ضعف در اجرا و نظارت ناشی می‌شود. وقتی مهندس تنها در مرحله‌ی پایانی پروژه‌ها وارد می‌شود، عملاً نقش او به امضای گواهی‌نامه‌ها محدود می‌شود و فرصت اصلاح طرح‌ها از دست می‌رود.

مهندس شهرساز باید بتواند با زبان عدد و نقشه، تصمیم‌های پیچیده را برای مردم و مدیران قابل فهم کند. او باید بداند که یک کاربری ناسازگار چه هزینه‌ای بر ترافیک، هوا و زندگی روزمره تحمیل می‌کند و چگونه می‌توان با طراحی درست، بسیاری از این هزینه‌ها را کاهش داد. وقتی این نقش حذف می‌شود، تصمیم‌ها به‌جای کارشناسی، بر اساس فشار زمان، منافع کوتاه‌مدت و حتی سلیقه‌های شخصی گرفته می‌شوند.

مهندسان شهرستان ۶ مرد می‌گویند که بسیاری از پیشنهادهای فنی آن‌ها در جلسات شورا یا کمیسیون‌ها بدون توضیح کنار گذاشته شده است. یکی از اعضای هیئت‌مدیره‌ی نظام مهندسی شهرستان گفت: «ما گاهی احساس می‌کنیم برای حضور در جلسه دعوت شده‌ایم تا سکوت خود را امضا کنیم.» این جمله شاید تلخ باشد، اما دقیقاً همان چیزی است که بسیاری از مهندسان جوان تجربه می‌کنند و به‌تدریج انگیزه‌ی خود را برای ماندن در این حرفه از دست می‌دهند.

راه‌حل، نه در شعار بیشتر، بلکه در شجاعت بیشتر است. شجاعت برای دادن قدرت واقعی به مهندسان ناظر، برای توقف صدور پروانه‌های مغایر با طرح تفصیلی، و برای پذیرفتن این حقیقت که شهر را نمی‌توان با تصمیم‌های کوتاه‌مدت اداره کرد. اگر مهندسی قرار است نجات‌بخش شهر باشد، ابتدا باید به او اجازه داد که مهندسی کند.

ادامه‌ی مقاله در صفحه‌ی 6 ستون ۹

شهرداری ۹ آبان ۱۴۰۲ ۲ هفته‌نامه‌ی مهندسی

مهندسان شهرستان ۶ مرد در کمتر از هفته مهندسی شهری پیدا کرد که ارزش‌های مهندسی را به یک شعار تبدیل نکند

نوشتهٔ نسرین آبادی ــ دبیر گروه مهندسی

مهندسی شهری در سال‌های اخیر بیش از هر زمان دیگر در معرض خطر تبدیل شدن به یک شعار خالی قرار گرفته است. در بسیاری از شهرها، واژه‌هایی مانند پایداری، مشارکت، عدالت فضایی و حکمروایی خوب در اسناد رسمی، آگهی‌های استخدامی و سخنرانی‌های مدیران تکرار می‌شوند، اما در عمل کمتر نشانه‌ای از آن‌ها دیده می‌شود. شهرستان ۶ مرد نیز از این قاعده مستثنا نیست. در ماه‌های گذشته، همزمان با آغاز بررسی طرح تفصیلی جدید، شمار مهندسانی که در آگهی‌های استخدامی شهرستان به دنبال جذب آن‌ها بوده‌اند، به کمتر از شش نفر رسیده است؛ رقمی که در شهری با بیش از ۴۲۰ هزار نفر جمعیت، به‌وضوح نشان می‌دهد که مهندسی در جایگاه واقعی خود قرار ندارد.

در همین مدت، شهرستان با ۱۱ مورد تخلف ساختمانی، ۳ مورد تغییر کاربری غیرمجاز و دست‌کم ۲۷ شکایت ثبت‌شده از سوی شهروندان درباره اشراف، نور و ارتفاع روبه‌رو بوده است. این اعداد به‌تنهایی قضاوت نمی‌کنند، اما نشان می‌دهند که بخش بزرگی از مشکلات شهر نه از نبود قانون، بلکه از ضعف در اجرا و نظارت ناشی می‌شود. وقتی مهندس تنها در مرحله‌ی پایانی پروژه‌ها وارد می‌شود، عملاً نقش او به امضای گواهی‌نامه‌ها محدود می‌شود و فرصت اصلاح طرح‌ها از دست می‌رود.

مهندس شهرساز باید بتواند با زبان عدد و نقشه، تصمیم‌های پیچیده را برای مردم و مدیران قابل فهم کند. او باید بداند که یک کاربری ناسازگار چه هزینه‌ای بر ترافیک، هوا و زندگی روزمره تحمیل می‌کند و چگونه می‌توان با طراحی درست، بسیاری از این هزینه‌ها را کاهش داد. وقتی این نقش حذف می‌شود، تصمیم‌ها به‌جای کارشناسی، بر اساس فشار زمان، منافع کوتاه‌مدت و حتی سلیقه‌های شخصی گرفته می‌شوند.

مهندسان شهرستان ۶ مرد می‌گویند که بسیاری از پیشنهادهای فنی آن‌ها در جلسات شورا یا کمیسیون‌ها بدون توضیح کنار گذاشته شده است. یکی از اعضای هیئت‌مدیره‌ی نظام مهندسی شهرستان گفت: «ما گاهی احساس می‌کنیم برای حضور در جلسه دعوت شده‌ایم تا سکوت خود را امضا کنیم.» این جمله شاید تلخ باشد، اما دقیقاً همان چیزی است که بسیاری از مهندسان جوان تجربه می‌کنند و به‌تدریج انگیزه‌ی خود را برای ماندن در این حرفه از دست می‌دهند.

راه‌حل، نه در شعار بیشتر، بلکه در شجاعت بیشتر است. شجاعت برای دادن قدرت واقعی به مهندسان ناظر، برای توقف صدور پروانه‌های مغایر با طرح تفصیلی، و برای پذیرفتن این حقیقت که شهر را نمی‌توان با تصمیم‌های کوتاه‌مدت اداره کرد. اگر مهندسی قرار است نجات‌بخش شهر باشد، ابتدا باید به او اجازه داد که مهندسی کند.

ادامه‌ی مقاله در صفحه‌ی 6 ستون ۹

مهندسان شهرستان ۶ مرد در کمتر از هفته مهندسی شهری پیدا کرد که ارزش‌های مهندسی را به یک شعار تبدیل نکند

نوشتهٔ نسرین آبادی ــ دبیر گروه مهندسی

مهندسی شهری در سال‌های اخیر بیش از هر زمان دیگر در معرض خطر تبدیل شدن به یک شعار خالی قرار گرفته است. در بسیاری از شهرها، واژه‌هایی مانند پایداری، مشارکت، عدالت فضایی و حکمروایی خوب در اسناد رسمی، آگهی‌های استخدامی و سخنرانی‌های مدیران تکرار می‌شوند، اما در عمل کمتر نشانه‌ای از آن‌ها دیده می‌شود. شهرستان ۶ مرد نیز از این قاعده مستثنا نیست. در ماه‌های گذشته، همزمان با آغاز بررسی طرح تفصیلی جدید، شمار مهندسانی که در آگهی‌های استخدامی شهرستان به دنبال جذب آن‌ها بوده‌اند، به کمتر از شش نفر رسیده است؛ رقمی که در شهری با بیش از ۴۲۰ هزار نفر جمعیت، به‌وضوح نشان می‌دهد که مهندسی در جایگاه واقعی خود قرار ندارد.

در همین مدت، شهرستان با ۱۱ مورد تخلف ساختمانی، ۳ مورد تغییر کاربری غیرمجاز و دست‌کم ۲۷ شکایت ثبت‌شده از سوی شهروندان درباره اشراف، نور و ارتفاع روبه‌رو بوده است. این اعداد به‌تنهایی قضاوت نمی‌کنند، اما نشان می‌دهند که بخش بزرگی از مشکلات شهر نه از نبود قانون، بلکه از ضعف در اجرا و نظارت ناشی می‌شود. وقتی مهندس تنها در مرحله‌ی پایانی پروژه‌ها وارد می‌شود، عملاً نقش او به امضای گواهی‌نامه‌ها محدود می‌شود و فرصت اصلاح طرح‌ها از دست می‌رود.

مهندس شهرساز باید بتواند با زبان عدد و نقشه، تصمیم‌های پیچیده را برای مردم و مدیران قابل فهم کند. او باید بداند که یک کاربری ناسازگار چه هزینه‌ای بر ترافیک، هوا و زندگی روزمره تحمیل می‌کند و چگونه می‌توان با طراحی درست، بسیاری از این هزینه‌ها را کاهش داد. وقتی این نقش حذف می‌شود، تصمیم‌ها به‌جای کارشناسی، بر اساس فشار زمان، منافع کوتاه‌مدت و حتی سلیقه‌های شخصی گرفته می‌شوند.

مهندسان شهرستان ۶ مرد می‌گویند که بسیاری از پیشنهادهای فنی آن‌ها در جلسات شورا یا کمیسیون‌ها بدون توضیح کنار گذاشته شده است. یکی از اعضای هیئت‌مدیره‌ی نظام مهندسی شهرستان گفت: «ما گاهی احساس می‌کنیم برای حضور در جلسه دعوت شده‌ایم تا سکوت خود را امضا کنیم.» این جمله شاید تلخ باشد، اما دقیقاً همان چیزی است که بسیاری از مهندسان جوان تجربه می‌کنند و به‌تدریج انگیزه‌ی خود را برای ماندن در این حرفه از دست می‌دهند.

راه‌حل، نه در شعار بیشتر، بلکه در شجاعت بیشتر است. شجاعت برای دادن قدرت واقعی به مهندسان ناظر، برای توقف صدور پروانه‌های مغایر با طرح تفصیلی، و برای پذیرفتن این حقیقت که شهر را نمی‌توان با تصمیم‌های کوتاه‌مدت اداره کرد. اگر مهندسی قرار است نجات‌بخش شهر باشد، ابتدا باید به او اجازه داد که مهندسی کند.

ادامه‌ی مقاله در صفحه‌ی 6 ستون ۹